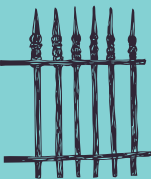

ELIZABETH TAYLOR

HYVIEN IHMISTEN HOTELLI

 SAGA
EGMONT

Elizabeth Taylor

Hyvien ihmisten hotelli

Suomentanut Antero Tiisanen

SAGA Egmont

Hyvien ihmisten hotelli

Translated by Antero Tiusanen

Original title: *Mrs. Palfrey at the Claremont*

Original language: English

Copyright ©1979, 2023 Elizabeth Taylor and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727119182

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen luku

Oli tammikuinen sunnuntai-iltapäivä kun Laura Palfrey saapui ensi kertaa Claremont-hotelliin. Lontoo oli peittynyt sateeseen ja taksi roiskutteli vettä lähes autiolla Cromwell-kadulla. Auto ohitti hotellien luolamaisia sisäänkäyntejä, kuljettaja ajoi hiljaa ja työnsi päänsä sateeseen, sillä hän ei tuntenut Claremont-hotellia. Laura Palfrey tuli levottomaksi huomattessaan sen, sillä hänkään ei tiennyt missä hotelli sijaitisi ja alkoi ihmetellä millaiseen paikkaan oli oikein menossa. Hän yritti torjua pelon mielestään. Uhkaavalle masentumiselle ei saanut antaa periksi.

Jos hotelli ei ole mukava minun ei tarvitse jäädä sinne, hän lupasi itselleen. Hänen huulensa liikkuvat hiljakseen, hän nojautui eteenpäin ja katseli leveän, pelottavan kadun molempia puolia. Hän pelkäsi että hänen hotellinsa nimi seisoisi jonkin ovikatoksen yläpuolella. Tällä kadulla oli hotelleja vierä vieressä ja ne muistuttivat paljon toisiaan.

Kun hän oli käynyt Skotlannissa tyttärensä Elisabethin luona, hän oli sattunut näkemään lehdessä ilmoituksen ja päättänyt

kokeilla. Talvialennus. Erinomainen ruoka. Jospa sitä tyytyisi tuohon, hän ajatteli silloin.

Vihdoin taksi pysähtyi. Kaksi, ehkä kolmekin suurta taloa oli yhdistetty ja seinässä luki mahdollisimman selvästi suurin kirjaimin: Claremont-hotelli. Hänen olonsa keveni. Katoksen pylväävät olivat tuoreessa maalissa, kukkalaatikoissa kasvoi laakeripuita ja oviverhot näyttivät puhtailta – sisäänkäynti oli kerrassaan kunnioitusta herättävä.

Laura Palfrey vääntäytyi autosta, kulki kumipäisen keppinsä varassa ovelle. Suonikohjut olivat alkaneet vaivata häntä.

Hän oli pitkä ja isoluinen, hänen kasvonsa olivat ylväät, kulmakarvat olivat tummat ja leuan poimut siedettävät. Jos hän olisi syntynyt mieheksi, hän olisi näyttänyt komealta ja kun hän joskus oli käyttänyt iltapukua, hän oli lähinnä näyttänyt kuuluisalta kenraalilta naamiaisasussa.

Hotellissa ei näkynyt elonmerkkiäkään ja niin taksinkuljettaja lähti kantamaan hänen laukkujaan. Laura Palfrey kamppaili pyöröoven kanssa ja miltei horjahti hiljaiseen eteisaulaan. Vastaanottopäivystäjä oli hänelle viileän ystävällinen aivan kuin oltaisiin yksityissairaalassa, missä kaiken kukkuraksi hoidettiin mielisairaita. – Huhhuh, millainen päivä! Laura Palfrey sanoi. Taksinkuljettaja työntyi sisään laukut kainalossa ja näytti tunkeilijalta äänettömässä aulassa. Portieeri otti heti laukut. Laura Palfrey avasi käsilaukkunsa ja kaivoi sieltä huolellisesti kolikoita. Hän teki aina kaiken hätäilemättä, miltei kunnioitusta herättävällä tavalla. Hän oli aina osannut käyttäytyä. Kun hän oli nuorena morsiamena joutunut outoihin ja pelottaviin oloihin Burmaan, hän oli esiintynyt suurenmoisesti, hillitysti – silloinkin kun hänet oli soudettu yli tulvivien jokien uuteen kotiinsa. Hän pysyi tyynenä kuin viilipytty, vaikka talossa oli sietämättömän

kosteata ja kuistilla käärme puraisi häntä tervetuliaisiksi. Hän vain ryhdistäytyi ja piti itselleen melkoisen puhuttelun – samanlaisen kuin tänään iltapäivällä junassa.

Hän oli joutunut toteamaan, että päättäväisyys oli käynyt entistä vaikeammaksi pitkästä harjaantumisesta huolimatta. Nuorena vastanaineena hän oli kyennyt tarjoamaan miehelleen, jota hän ihaili, tietyn mielikuvan omasta itsestään, samoin itselleen ja kolmanneksi kanta-asukkaille – minä olen englantilainen nainen. Nykyään kukaan ei ollut heijastamassa takaisin hänen kuvaansa ja se tuntui kutistuneen: se oli menettänyt kaksi kolmannesta entisestä arvostaan kun ei ollut miestä eikä kanta-asukkaita.

Kun portieeri oli laskenut hänen laukkunsa huoneen lattialle ja lähtenyt, hän ajatteli että vangilla on varmasti aivan sama tunne jäädessään ensimmäistä kertaa selliin, kääntyessään ensin ikkunaan, tuijottaessaan sitten lukittuun oveen ja laskiessaan askeleet seinästä seinään. Laura Palfrey otti sen urheasti.

Hän näki huoneensa ikkunasta valkean tiiliseinän, pelkän seinän, jota pitkin likainen sadevesi valui ja valurautaiset paloportaat, jotka näyttivät melko somilta. Hän ainakin yritti pitää niitä somina. Näkymä oli masentava, etenkin iltapäivän lisääntyvässä hämärässä. Hän tiesi kuitenkin ettei köyhille rouville varatuista hotellien takahuoneista voi odottaakaan avautuvan mitään erityisempiä näköaloja. Parhaat näköalat säästettiin kuherruskuukauttaan viettäville, vaikka taivas yksin tiesi mitä aihetta heillä oli vaatia näköalaikkunoita.

Vuode näytti aika korkealta ja matto oli kulunut, joskaan ei risainen. Siitä saattoi erottaa ruusukuvioita. Nurkan avotakka oli peitetty laudoituksella, mutta sen edessä oli silti vielä pieni

riikinkukonsinisistä tiilistä tehty tulisija. Lämpöpatterista lähti kuivaa palaneen käryä ja siitä kuului vaimeaa lorinaa. Hän huomasi, että piirongin laatikoissa oli isot puiset nupit. Kaikkiaan se näytti lähinnä palvelustytön huoneelta.

Hän otti hatun päästään ja pöyhi tukkaansa. Hiukset olivat lyhyet, harmaat ja tasaisen kiharat kuin niitä olisi puristeltu sormilla.

Äänettömyys oli outoa – sunnuntai-iltapäivän merkillistä hiljaisuutta. Siinä samassa hänen sydäntään kouraisi, sitä raastoi hirveä epätoivo. Hän oli tuntenut samaa kerran aikaisemmin kun hän äkkiä tajusi, tai pikemminkin ei voinut enää olla tajuamatta, että hänen kuoleman kynnyksellä häälynnyt miehensä astuisi rajan tuolle puolen – ilman mitään toivoa, vastoin kaikkia hänen rukouksiaan.

Kyetäkseen rauhoittumaan hän istuutui vuoteen laidalle, hengitti syvään ja kohotti leukansa pystyyn kuin näyttääkseen hyvää esimerkkiä.

Hissi vingahteli etäällä. Hän kuuli sen veräjän kolahtavan, sitten kuului askeleita ja keskustelua, äänet lähestyivät tulijoiden siirtyessä käytävästä toiseen. Hänen ovensa ohi meni ainakin kaksi ihmistä ja he puhuivat ystävällisellä äänellä. Hän tunsi kiitollisuutta heitä kohtaan.

Hänen synkkä mielialansa katosi ja hän alkoi purkaa laukkujaan. Hän ripusti vaatteensa ripustimiin ja ajatteli entisiä kotejaan, mutta teki sen nyt tyytyväisenä eikä enää lohduuttomana. Kaikki mihin hän nyt koski oli tuttua – pillerit kilauttivat tutusti pulloa kun hän asetti sen yöpöydälle. Hän laski lyhyen turkisviittansa tuolin selustalle. Se tuoksui kamferille ja eläimelle niin kuin aina ennenkin. Hän päätti ottaa viitan ylleen päivälliselle luodakseen selkeän ensivaikutelman. Kehen hän

tekisi vaikutuksen, sen sitten näkisi tai olisi näkemättä. Hän pani vuoteen viereen Francis Palgraven englantilaisten runojen antologian ja Raamattunsa, vaikka ei ollutkaan uskonnollinen.

Tyhjennettyään laukkunsa niin hitaasti kuin mahdollista hän otti pesupussinsa ja meni käyttävään naisten kylpyhuoneeseen.

Hänen pöytänsä oli ruokasalin nurkassa. Pöydällä oli yksi ainoa valkea krysanteemi hopeanvärisessä maljakossa. Hän aikoi tästä lähin tuoda pöytään oman näkkileipäpakettinsa ja aamiaiselle leseitä ja omaa verratonta marmelaadiaan. Hotellien marmelaadeista hän ei välittänyt.

Muissa pöydissä istui muutamia vanhanpuoleisia naisia ja hänestä näytti että he olivat istuneet siellä vuosia. He odottivat kärsivällisesti kädet sylissä sellerikeittoa. Joukossa oli yksi, ehkä kaksikin avioparia ja he tekivät aina välillä toisilleen muodon vuoksi huomautuksia pöydän yli. He tuntuivat olevan tilapäisempiä asukkaita kuin vanhat naiset. Tarjoilijattaret liikkuiivat ääneti paksulla matolla ikään kuin olisivat avustamassa jossakin rituaalissa. Monet pöydistä olivat tyhjinä.

Kokkareisen selleriliemen jälkeen oli valittavana joko paistettua kanaa tai kylmää kalkkunaa. Sitten tarjoiluvaunuja työnnettiin pöydästä toiseen ja niistä tarjottiin hyllyviä punaisia hyytelöitä ja äitelän makeita hedelmäsalaatteja (rouva Palfrey pani merkille, että ne oli etupäässä tehty lohkotuista omenoista ja banaaneista). Kahvi tarjoiitiin halliin. Koko päivällinen oli ohi melko nopeasti ilman keskustelua ajan tappamiseksi. Kello oli neljännestä yli kahdeksan.

Hallissa otettiin kutimet esiin. Nyt syntyi myös hajanaista keskustelua. Laura Palfrey tiesi, että tällaisten hotellien asukeilla on omat nimikkotuolinsa ja niinpä hän ensimmäisenä iltanaan

istuutui hämärään ja vetoiseen ovensuuhun unohtamatta moitteettomia tapojaan. Hän laitteli viittansa hartioilleen ja avasi Agatha Christiensä.

Kello yhdeksältä ihmisiin tuli liikettä. Puikot työnnettiin lankakeriin (häinkin päätti huomenissa hankkia kutimen), kirjat suljettiin huojentuneen näköisinä ikään kuin ne olisivat olleet vain täyteohjelmaa ja naiset nousivat jäsenet kankeina ja hällisten nojatuoleista.

Vain Laura Palfrey jatkoi lukemistaan ymmällään kunnes muita iäkkäämpi kihdin köyristämä nainen pysähtyi hänen kohdalleen kulkiessaan hitaasti kahden kepin varassa ovelle. – Ettekö te tulekaan katsomaan sarjaohjelmaa? nainen kysyi. Hän olisi varmaankin hymyillyt, mutta kivuissa oli liiaksi sietämistä.

Laura Palfrey nousi vikkelästi ja punastui hiukan ikään kuin olisi uusi tyttö, jota ylempiluokkalainen puhuttelee ensi kerran.

– Minun nimeni on Elvira Arbuthnot, kihdin runtelema nainen totesi lyhyesti ja jatkoi hidasta menoaan. – Me seuraamme aina tätä ohjelmaa. Siitä on ajankulua, hän sanoi.

Laura Palfrey oli tyytyväinen ensimmäiseen iltaansa. Joku oli puhunut hänen kanssaan – hänellä oli nimi muistettavanaan. Huomenna aamiaisella hän voi nyökätä ja sanoa rouva Arbuthnotille hyvää huomenta. Niin päivä alkaisi miellyttävästi. Vähän myöhemmin hän kävisi ostamassa näkkileipää ja marmelaadia ja villalankaa. Hän oli päättänyt ostaa lankaa, vaikka ihmetteli itsekkin mitä merkillistä hän voisi kutoa ja kenelle. Siten hänellä olisi tekemistä koko aamuksi.

Hän auttoi uutta tuttavaansa löytämään tuolin pimennetyssä huoneessa. Hän itse kävi istumaan pehmustamattomalle tuolille nojatuolien rivin taakse. Rivi harventuneen tukan peittämiä päitä nojautui suojapäällyksiä vasten. Joku käänsi kankeasti

päättään ja katseli häntä hetken ikään kuin varoittaakseen liikahtelemasta. Hän jähmettyi paikalleen. Ohjelma oli jo niin pitkällä ettei hän saanut siitä juuri mitään irti.

Koko yön hotellissa oli hiljaista, Lontoon liikennekin tuntui rullaavan jossain toisessa maailmassa vaimeana ja nukuttavana. Laura Palfrey nukkui kehnosti ja oli iloinen kuullessaan vihdoin viimein jonkun kulkevan käytävässä ja veden alkavan kohista. Hän nousi, veti kylpytakin ylleen ja istuutui odottamaan. Pesupussi riippui hänen ranteestaan kun hän odotti askelten palaavan. Kuullessaan niiden äänen hän pujahti ovesta vikkelisti, mutta samalla hillitysti ja ehti kylpyhuoneen ovelle ennen kuin ketään näkyi käytävän mutkassa.

Kylpyhuoneessa oli lämmintä ja kosteata, matto oli märkä ja märässä ammeessa oli harmaa hius. Hän otti sen pois ja yritti olla ajattelematta asiaa. Hän kylpi nopeasti, sillä hän ajatteli toisia. Hänen saippuansa sitruunantuoksu hukutti edellisen kylpijän jättämän neilikantuoksun.

Pukeuduttuaan kastanjanruskeaan villapukuun, aamupäivähelmiinsä ja kävelykenkiin hän lähti ruokasaliin. Nurkkapöytänsä mennessään hän nyökkäsi kevyesti parille muulle. Iäkäs naistarjoilija katseli nyreänä miten hän epäröi ottaako luumuja vai puuroa, kalaa vai makkaraa.

Odotellessaan luumuannostaan hän mietti alkanutta päivää. Aamupäiväksi oli jo löytynyt sopivan täysi ohjelma. Mutta iltapäivässä ja illassa oli paljon täyttämistä. Ei pidä hukata elämänsä istumalla ja aprikoimalla, hän sanoi itselleen. Kuitenkin hän tiesi, että oli vanhetessaan ruvennut katsomaan yhä useammin kelloa – ja se oli aina vähemmän kuin hän oli luullut. Nuoruudessa se oli ollut aina liian paljon.

Voisin mennä museoon, hän ajatteli, mutta samassa tuntui että käynti pitää siirtää johonkin toiseen päivään. Hän oli muistuttanut tyttärelleen, että Lontoossa on aina yllin kyllin ohjelmaa kun tytär oli väittänyt, että Eastbourne olisi sopivampi asuinpaikka hänelle. Lontoossa ei ollut puutetta ilmaisista ohjelmista ja siellä oli paljon erilaisia ihmisiä.

Ohuet verhot peittivät ruokasalin ikkunoita, mutta hän oli erottavanaan niiden läpi että oli taas alkanut sataa.

Syötyään aamiaisen hän meni eteisaulaan ja katseli ovi-ikkunan läpi kuinka ihmiset kiirehtivät ohi märällä kadulla. He olivat kyyryssä sateenvarjojen alla ja bussit roiskuttelivat vettä heidän päälleen. He olivat matkalla työhön. Tyypillinen maanantaiaamu, hän ajatteli ja meni sitten kirjoittamaan iloista kirjetä tyttärelleen.

Yhdeltätoista hän päätti uskaltautua ulos postittaakseen kirjeen ja tehdäkseen ostoksensa. Siihen kului aikaa paljon vähemmän kuin hän oli laskenut ja suonikohjuistaan välittämättä hän tutki läheisen aukion läpikotaisin. Sen keskellä oli pieni puistikko, jossa kulki asfaltoituja polkuja ja jossa oli huvimaja ja vettä tippuvia pensaita. Aukio muistutti koirien käymälää. Kaikki lähikortteleiden palatsikoirat ja villakoirat olivat käyneet jättämässä sinne suttuiset jälkensä. Oli katsottava mihin astui.

Minä näen sireenien puhkeavan kukkaan, hän ajatteli. Täällä on silloin juuri samanlaista kuin Rottingdeanin puutarhassa. Ympäristö oli niin erilainen kuin suinkin mahdollista. Silti hän päätti pitää sireenit visusti mielessään. Niistä tulisi osa hänen sääntöjään, hänen käyttäytymiskaavaansa. Ole itsenäinen. Älä milloinkaan vaivu raskasmielisyyteen. Älä milloinkaan koske pääomaan. Niihin sääntöihin hän oli alistunut.

Hän palasi hotelliin kahdeltatoista. Käynti oli vienyt tunnin.

– Millaisiksi tämän maan tavat ovat oikein menneet! huusi hänen jälkeensä pyöröovesta tullut rouva Post. – Ennen niissä ei ollut mitään valittamista.

Auto oli roiskinut vettä hänen teräksenharmaille sukilleen, joita hän pyyhki kuiviksi. – Nykyään ei ajatella enää toisia ihmisiä.

Laura Palfrey hymähti myötätuntoisesti.

– Tehän tulitte eilen illalla. Kuinka kauan te aiotte viipyä täällä? rouva Post kysyi.

Laura Palfrey antoi tahallisen epämääräisen vastauksen.

– Minun pitää ehtiä laittamaan tukkaani, rouva Post sanoi kun he menivät hissille. – Minun serkkuni tulee syömään lounasta kanssani. Minä olen ottanut tämän hotellin kodikseni ja täällä minun on otettava vastaan vieraanikin.

Juttelu hississä tuntui aluksi kankealta. Molemmat katselivat toistensa jalkoja. Vihdoin rouva Post yritti jatkaa puhetta.

– Onko teillä sukulaisia täällä Lontoossa? hän kysyi.

– Minun tyttärenpoikani asuu Hampsteadissa.

– Vai niin! No sittenhän te varmaan tapaatte häntä usein. Se muuttaa elämän kokonaan. Jättätekö te tähän kerrokseen?

He astuivat hissistä ja lähtivät astumaan käytävää yhdessä.

– Sukulaiset muuttavat koko elämän, vaikka heidän luokseen ei voikaan asettua asumaan, rouva Post sanoi.

– Ei voi, Laura Palfrey sanoi.

– Ei, vaikka ei olisi rikaskaan. Mutta silti minä tapaan heitä mielelläni ja minä pidän siitä että he käyvät katsomassa minua. Ellei minulla olisi niin paljon sukulaisia täällä Lontoossa olisin

varmasti asettunut Bournemouthiin. Ilmasto on siellä vähemmän raaka ja siellä on aina kaikenlaista ohjelmaa.

– Minä kuvittelin että kyllä on Lontoossakin, Laura Palfrey sanoi.

– Niinhän täällä onkin, mutta ei sitä näköjään vain tule lähdettyä.

Toinen luku

Kun päivät kuluivat – hyvin hitaasti – Laura Palfrey oppi erottamaan muista asukkaista pitkäaikaiset ja lyhytaikaiset. Pitkäaikaisia asukkaita oli kolme vanhahkoa leskirouvaa ja yksi vanha mies, muuan herra Osmond, joka tuntui inhoavan naisseuraa. Miesseuraa hänelle ei juuri koskaan tarjoutunut. Hän yritti saada vanhan miestarjoilijan juttelemaan kanssaan, hän viipyili eteisaulassa voidakseen puhella portieerin kanssa ja odotteli hotellin johtajaa juttukaverikseen.

Hotellin baari oli oikeastaan vain hallin nurkkaus. Siellä voi painaa kellonnapia ja aikanaan tarjoilija tuli salista ja avasi pullokaapin lukitun oven. Herra Osmond istuskeli alkuillasta hallin tässä osassa. Toisesta päästä kantautui aina puikkojen kilahtelua ja kadulta tuli paksujen verhojen läpi vaimeaa liikenteen ääntä.

Osmond joi viiniä. Hän istui aivan hiljaa lasin ääressä ikään kuin se pitäisi seuraa hänelle. Hän odotteli johtajaa, joka silloin tällöin pistäytyi sisään. Hän ei kyennyt salaamaan närkästystään

kun rouva Burton tuli hänen nurkkaansa ja paineli kelloa saadakseen viskiä. Rouva Burton käytti runsaasti rahaa viskiin, mitä muut naiset ihmettelivät. Kaataa rahat kurkkuunsa, rouva Post tuhahti. Rouva Burtonissa oli muutakin outoa kuten malvanvärisiksi sävytetyt hiukset. Rouva Arbuthnot sanoi aina, että rouva Burton polttaa ketjussa, mikä ei kylläkään pitänyt paikkaansa. Elvira Arbuthnot piti tapanaan moitiskella ihmisiä, mikä ehkä johtui hänen sairaudestaan.

Vaikkakin Laura Palfrey halusi ennen kaikkea löytää oman paikkansa ja tulla hyväksytyksi, hän oli samalla luonteeltaan niin voimakas, että halusi itse muodostaa käsityksensä myös rouva Burtonista.

Asukkaiden tärkein kokoontumispaikka oli ala-aula, jonka seinälle tuotiin ruokalista noin tuntia ennen lounasta ja päivällistä. Asukkaat tuntuivat vetelehtivän ympäriinsä niihin aikoihin – he lueskelivat vanhoja tiedotuksia ilmoitustaululta, naputtelivat ilmapuntaria, kyselivät portierilta kirjeitä tai katselivat kadulle. Kukaan ei halunnut luoda ahneuden tai ruokaan kohdistuvan liiallisen mielenkiinnon vaikutelmaa. Kuitenkin ateriat toivat vaihtelua päivään ja ruokalistat tarjosivat pientä valinnanvaraa – tyydytystä tai pettymystä, kuten elämäkin aikoinaan.

Kun ruokalista oli kiinnitetty raameihinsa seinälle, kukaan ei välittänyt siitä vähään aikaan, niin odotettu kuin se olikin. Sitten rouva Arbuthnot saattoi välinpitämättömänä pysähtyä sen eteen kulkiessaan hitaasti hissiä kohden, mutta hänkin viipyi sen edessä vain hetken. Menussa ei ollut paljon muistettavaa – valinnanvaraa oli parin kolmen ruokalajin verran. Sitä paitsi menut toistuivat kahden viikon väliajoin tai tiheämminkin,

minkä Elvira Arbuthnot tiesi. Mutta Laura Palfrey ei ollut sitä vielä oppinut. Muutoksia ilmaantui, mutta ei uusia löytöjä.

Osmond ei suostunut liittymään vanhojen naisten kuljeskelevaan seuraan. Hän meni suoraa päätä ruokalistan luo silloin kun halusi, asettui tukevaan miehevään asentoon ja luki listan ääneen hymähdellen ja hahahdellen. – Toivottavasti voileipävanukas on parempaa kuin viimeksi, hän saattoi huikata portierille. – Se oli pelkkää vesivelliä. Hiton kehnoa kerta kaikkiaan. Se oli miesten keskeistä puhetta. Laura Palfreyn korviin hänen kielenkäyttönsä tuntui aika karkealta ja hän kurtisti kulmiaan ja lähti sitten itse hivuttautumaan menua kohti. Hänen miehensä ei ollut milloinkaan kironnut hänen kuultensa. Tosin hän oli varma, että oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa Arthur oli kironnut ehkä useinkin.

Rouva Burtonia ei juuri näkynyt ruokalistaa odottelevien joukossa. Hänellä oli muuta tekemistä – hänen oli esimerkiksi soiteltava kelloa. Mutta kun Laura Palfrey oli kuudetta iltaa hotellissa rouva Burton sattui kulkemaan eteisaulan poikki tullessaan kampaajalta. Hän ja Laura Palfrey lukivat vuorollaan listan. – Jaaha, taas on perjantain viillockkia, rouva Burton huokasi. He astuivat hissiin. Laura Palfrey oli todennut, että näinkin saattoi tutustua, päästä jutun alkuun. Oli huonoa käytöstä, jos pysytteli tuppisuuna. – Ulko-oven edessä lukee: ”Ravintola yleisön käytettävissä”, rouva Burton tuhahti pilkallisesti. – Se on aina huvittanut minua. Onkohan se koskaan narrannut ketään.

Rouva Burton tuoksui vahvasti hiuskiinnitteeltä ja lounaalla nauttimaltaan viskiltä. Hänen hiuksensa olivat malvanvärisemmät kuin koskaan ja niitä peitti hiusverkko.

Hän kertoi asuneensa Claremont-hotellissa viisi vuotta ja nähneensä vain harvojen ulkopuolisten eksyvän sinne. – Enkä minä ole nähnyt yhtään perjantaita ilman viillokkia, hän lisäsi. – Miten yksitoikkoista täällä onkaan! Vaikka kaikki hotellit ovat kyllä samanlaisia. Ennen minä asuin Astorissa. Tunnetteko te sitä? Se on Bloomsburyssa – se se vasta on kaupunginosa! Miten ikävää siellä olikaan iltapäivisin talvisaikaan, etenkin sunnuntaisin. Ottaisitteko lasillisen minun seurakseni ennen päivällistä?

Laura Palfrey otti kutsun vastaan. Hissimatka oli saanut todella ihmeitä aikaan – häntä jännitti ajatella millaista supinaa hän aiheuttaisi käydessään rouva Burtonin viereen baariin. Se ei suinkaan olisi hyvänsuopaista supinaa.

Kun hän myöhemmin ajoi hissillä baariin hän yritti ratkaista tilaisiko puolikuivaa sherryä vai Dubonnetia. Hänellä oli yllään eräs kastanjanruskeista puvuistaan, se jonka rinnustassa oli helmikirjailua. Kutimen hän oli jättänyt huoneeseensa. Hän punastui hiukan kun hän meni hallin toiseen päähän, istuutui ja otti käteensä ikivanhan aikakauslehden numeron. Hän käänteli sivuja hajamielisesti pää kumarassa. Pian rouva Burton saapuikin ja painoi kelloa hyvin arvovaltaisin elein. Osmond istui aulan samassa päässä ja tuijotti heitä. Hänellä oli viinilasi edessään, mutta hän ei koskenut siihen. Hän istui itsepintaisen liikkumattomana kädet polvillaan ikään kuin odottaisi viinin juovan itse itsensä.

Rouva Burton oli ottanut hiusverkon pois ja peittänyt kasvojensa uurteet puuterilla. Hänen kasvonsa olivat todella kurjassa kunnossa, täynnä kuoppia ja syviä juomuja ja kaksoisleukoja ikään kuin maanvyörymän jäljiltä.

Lämmin ja haikean kaunis romaani vanhuudesta, rakkaudesta ja yllättävästä ystävydestä.

Hiljattain leskeksi jäänyt rouva Laura Palfrey asettuu miehensä kuoleman jälkeen asumaan vaatimattomaan hotelliin Lontoossa. Kun omat lapset eivät ehdi kiireiltään vierailla Lauran luona, hän löytää uusia tuttavuuksia muista hotellin asukkaista. Asukkaiden joukosta löytyy suuria persoonia, joista kaikki tuntuvat olevan loputtoman uteliaita, joten aika kuluu leppoisasti juoruillessa.

Kaikki muuttuu, kun Laura kävelyretkellään kaatuu ja saa avukseen nuoren Ludo Myersin. Innokas kirjailijanalku auttaa Lauran kotiin, ja muut hotellin asukkaat olettavat, että kyseessä on Lauran kauan kaivattu tyttärenpoika. Sen sijaan että oikaisisivat väärän luulon, Laura ja Ludo alkavat leikkiä mukana. Vanhan naisen ja nuoren miehen välille syntyy lämmin ystävyys, ja Lauralle selviää, että uusi rakkaus voi yllättää vanhallakin iällä.

Elizabeth Taylor (1912–1975) oli englantilainen kirjailija. Yksi hänen tunnetuimmista teoksistaan, *Hyvien ihmisten hotelli*, julkaistiin vuonna 2005 myös elokuvaversiona.